

(המשך מעמוד 3)

נסיון-הקרוב הישראלי. כששאלוהו האנשים גלים איזה נשק היה חביב עליו ביותר בימי המלחמה, והוסיפו: "אם תוכל לספר לנו, כמובן, — השיב להם אלוף אלון: "הנשק הבריטי שלקחנו שכל מידי המצרים והלגיון הערבי". אמר שואלו האנגלי, "זה לנו קומפ" לימנט חשוב...". והביא לנו תועלת רבה" — סיים אלוף אלון.

מצרפת חזר אלוף אלון כשהוא מלא רשמים מהרמה הגבוהה של הקצינים הצרפתיים, משיטת האימונים ומצא שבא צרפת בגלל תנאיו המיוחדים יכול לשמש לנו שיה לימוד נאמן

תוך נסיעתו של אלוף אלון נפגשה תורת-הנשק הישראלית עם אחיותיה הזרות. והפגישה הוכיחה שמדינת ישראל איצת לא רק כוחות משקיפים חברתיים מקוריים שהיו לשיחה בעור, להם אלא גם כוחות צבאיים מקוריים, הסעונים טיפוח.

פינת היין שלנו

אין כיון מעכל את המזון

עיקול המזון הנו חשוב יותר, מכדי שיהיה ראוי למנות של מים. אמנם בימינו אלה ובדור זה נוהגים לשטוף את הקיבה וטור ענים שעל ידי כך מסייעים למאכלים לגלוש לתוכה. במשך אלפי שנים, מומן דורות ראשונים של מצרים, ידע האדם להנעים את ארוחתו באותו מיץ מבורך שבא מאשכולות הגפן, באותו דם ענבים אשר תחת לסלף ולדלדל את מיצי העיכול של הפה, כשם שעוללים המים — הריהו מסייע להם ומשלים את עבודתם.

שתו יין "פומר" של "כרמל מזרחי" בשעת הסעודה, ושמרתם על קיבתכם ומערכתם.

Advertisement for 'TAKSTIL' (טקסטיל) featuring a cartoon character and text: 'בגדי צמר לא יתכווצו יותר... כי טקסטיל שמפו האמצעי המיוחד במינו לספול באריגים עדינים, שורמר על הרכות של הצמר וגמישותו, מילנע את ההתכווצות ונותן לצבעים ברק ורעננות יותר...' and 'המפיצים היחידים חברת נורית בע"מ'.

Advertisement for 'TAKSTIL' (טקסטיל) featuring a cartoon character and text: 'תקליטים לטפון אברהמסון רחוב בני יהודה 9'.

לפר"ש ושמו יהיה פלמ"ח. יגאל פייקוביץ נתמנה למפקד פלוגה א', שהייתה מורכבת מבני הגליל והעמקים. ביוני 1941 החלה פלישת בנות-הברית לסוריה והפלמ"ח נטל בה חלק. החזית חולקה לשתי גזרות. היחידה העברית שפעלה בגזרה המזרחית ניתנה לפיקודו של יגאל אלון. פה למד לראשונה לחימה בעורפו של האויב, לחימה מתואמת עם צבא סדיר וראה לראשונה כיצד מופעלת דיכוייה.

בינואר 1942 נתמנה יגאל פייקוביץ לפעולת מחתרת בסוריה ובלבנון, שני עשתי בתיאום עם הצבא הבריטי, הסוכנות היהודית ומפקדת ההגנה. במשך שנה וחצי עשה מפקד המחתרת בביירות ובדמשק. הערבית לא היתה לו למכשול ואת פניו היסוה. במחתרת זו מצא שטח-פעולה זר וחדש, למד לבחור באנשים ולהפעילם בתפקיד המתאים להם. שכן המחתרת פעלה באמצעות יחידים וכל יחיד בתנאים אלה שקול בערכה של יחידה שלמה. למצוא את האנשים, להתיר להם יזמה בפיקודו, היו עמוד-התווך לא רק בבנין הפלמ"ח, אלא אף בקרבות מלחמת השחרור.

בחודש מרס 1943 סיים את תפקיד המחתרת ונתמנה ע"י הרמ"א (ראש מטה ארץ), או ד"ר מ. סנה, לסגן מפקד הפלמ"ח. הפלמ"ח שהוא בית היוצר של יגאל אלון ושהוא בין יוצריו, החל אוסף את החומר והרוח, שבהם נהדפו הפולשים בראשית מלחמת השחרור, שהשפיע על הרוח הכללית של צבא ההגנה. הפלמ"ח, אולי יותר מכל צבא לוחם אחי, הצליח לערב את היעוד בדמם של אנשיו. המוראל הגבוה של אנשיו נוצר ע"י שיטת האמונים, שנתנה בלב האנשים הרגשה של אחריות אישית, הרגשה שהם הופכים למתגבשים לכוח, כל אדם כפרט וכולם יחד כייחידה.

המסעות להכרת הארץ על כל פינותיה חינכו את הפלמ"חאים לסבילות ולהתגברות על מכשולים פיזיים; חינכו את היחידה כולה לחיות חיים עצמאיים לא לפי סדרים מבחב מקובלים אלא לארגן את החיים בשטח ולימודם את הארץ והקנו להם אהבה לטבעה.

היחסים בין המפקדים ובין החיילים נבנו על בהירות בדיוק ובהטלת אחריות ומשמעת ועם זה שותפות במפעל ועל יחסי רעות. לשותפות זו ניתן ביטוי בחיי יומיום. הפלמ"חאים קיבלו תמיד הסברה על המתרחש, על המגמת מות ודרכי הביצוע, בעת שדבר זה היה מותר. המפקדים חיו באותם תנאים עממיים בהם חיו הטוראים ונשאו יחד עמם בכל הקשיים.

שיטת האימונים, החינוך השטחי והיחסי לבין הטוראים נתנו לפלמ"ח את המוראל הגבוה. באחת משיחותיו אמר אלוף יגאל אלון: "אין יחידות רעות, יש רק מפקדים רעים. טיבה של היחידה מותנה בראש ובראשונה בטיב בו של המפקד. המפקד הטוב ממוג באפיו ידיעת מלאכת הקרב וסגולות אישיות מפותחת ונאורה, לא רק כמפקד אלא גם במחנך, כחבר ודואג לאנשיו. מפקד המסוגל רק לאמו את אנשיו ולא לחונכם הנו מפקד פסול."

מספר חבריו של אלוף אלון, טוראים ומפקדים, היכולים להתייעץ עמו אף בעניינים האישיים, מוכיח עד כמה נכונים דבריו גם כשהם מוסכים עליו.

את עוזריו הוא בוחר בעין קפדנית ומשאיר להם פתח נרחב ליזומה. משחר בהם הוא סומך עליהם. הוא מעניק לאנשיו לא רק אימוץ, אלא גם אמון וחינוך. הוא דורש שאמון-מחנך יהיה גם מפקדו בקרב.

נסיעתו השניה של האלוף היתה נסיעתו של מפקד ישראלי המיצג את

קהל חסידים משעשע את החתן. אדרבא, חפשו ומצאו את נכדו של הרבי מגור! יושב הוא לימין, "המצנח" על המסובה, שאינו מחבב להצטלם, אולי משום שהוא רואה בכך איפור מדאורייתא.

הזוג הצעיר בחברת האמהות המאושרות משני הצדדים. הצילום: משה ביארר

היא היתה יופי של ילדה...

(המשך מעמוד 9)

היה ערב כשנכנסנו לחדר-האוכל. היינו רחוצים למשעי, בגדינו צחורים ומגוהצים ומצדענו אטי וקצוב כמצעי דו של אותו הפלח, אחרי יום זריעה ארוך. בדרכנו לשולחן התעכבנו רגע ליד לוח המודעות לראות מה חדש. הלו יהושע? קראה נערה יפה להפליא, שנכנסה לחדר האוכל. ניכר היה בה שאין היא מבנות המקום. מה שלומנו? ענה יהושע והמשיך לקרוא מודעות, בלי להכות לתשובה. הנערה צעדה לשולחן הקרוב. היו לה פנים שזופים, מלאים וחייכניים. גופה היה חשוב כפסל ברונזה תמיר והשמך לה התפוררה נאה, הבליטה את כל פרטי-תויה גזרתה. היא שלחה מבט מרפרף על פני המסובים ליד השלחן. גות. היה במבט זה משהו שבטבלבו של בחור, בו נתקל. הכר לי אותה — הפצרת ביהושע. בבקשה — אמר לי הלה. הכירי את ידידי — פנה אליה. נעים מאד — אמרה הנערה — שמי תנה, וזהו החבר שלי, שמו "כר" שי". רק עתה הבחנתי בבחור נאה שהי סב לידה.

לפני חדשים פגשתי את חנה ואף שוחחתי אתה. עד אז היתה חנה בעיני כתמונה נפלאה, סמל השלמות, זכר חלום מקסים, משהו בלתי נתון לתיפסיה. והנה נפגשנו כהל אכיל. היא לא נתשנה במאומה. אותם ריסיים ארוכים, אותן השערות השחורות שקורצה אחת פרועה, יורדת על המצח, אפילו אותה שלמה לבנה. אז הרגשתי שהמשהו נשבר בקרבי לרסיים. מה שהיה נעלה ויפה, נהרס עד תם. ראי-תי לפני נערה רגילה, פשוטה, די יפה וחמודה אך כל אותם הדברים הנפלאים, שהרעיו פעם את גימי לבי, והיציחו בו את אש האהבה הגדולה — נעלמו כלא היו. מה נעלם — לא יכולתי לקבוע בשום פנים ואופן, הרגשתי שאני משוחח אתה באישישות גמורה מבלי שתעיר בי כל יחס מיוחד. אחרי שחנה הלכה, מדרתי את גזרתה בעיני בשר ודם ואף נדמה היה לי שגופה מכוער למדי. יהושע זרק את זנב הסגרית, קמנו, תלצנו את עצמותינו וחזרנו לשדה. עברו דקות מספר ושוב נטלטה המתרשה הבודלה על פני האדמה כשקרי-אות הדיינא משלחות את חלל האויר.